

Съвмѣстно съ сѣщия Розановъ участвува въ подготовката и атаката на окопа *Сарай*, при който бой дружината даде 100 челоуѣка убити.

Въ противосъюзническата война Розановъ, заедно съ не-обикновенно храбриятъ покойникъ полковникъ *Тройчевъ*, участвува въ атаката на върха „*Занога*“, въ който бой бива тежко раненъ въ гърдитѣ, но остана живъ, за да вземе примѣрно участие и въ голѣмата освободителна война.

Редникъ Илиячи Челеби Фархи

Нашата бойна история е отбѣлязала хиляди примѣри на проявена неустрашимостъ и героизмъ по различнитѣ бойни фронтове, но легендарната храбростъ на този неустрашимъ герой и готовността му да жертва всѣка минута своя животъ за *Отечеството*, сж рѣдки и вѣчно ще се носятъ и ще блѣстятъ въ роднитѣ простори като една красиво написана, безсмъртна легенда.

Отъ нѣколко дни усърдно се съставлява планътъ и се подготвя атаката на окопа *Сарай* (кота 1248), който се е връзалъ като клинъ въ нашето бойно разположение и отъ който ни се правятъ голѣми пакости отъ французитѣ.

— Разбира се — както винаги — *Илиячи* е първиятъ доброволецъ, пожелалъ да вземе участие въ тази незаповѣдана, е доброволна пожелана атака. До това време той е въ непрестанна работа: всѣка нощъ, дебнещъ като котка, той приближава неприятелскитѣ *телени мрежи* и държи въ постоянно напрежение и трепетъ врага. И всѣка утринъ, още при здрачъ, макаръ и обстрѣлванъ, измѣняващъ изкусно посоката на движението си, той се връща невредимъ въ нашето разположение съ ценни сведения за противника.

Предъ многочисленното негово превъзходство, нашата атака не успѣ — впрочемъ, ние всѣкога бѣхме или въ атака, или въ контра-атака-и *Илиячи* е крайно изтощенъ отъ де-нонощна преумора.

Чулъ за неговитѣ подвизи и легендаренъ героизмъ, Бригадниятъ командиръ дойде лично и, просълзенъ отъ умиление, нѣколкократно цѣлуна бащински геройското му челко. Той го помоли сърдечно да отиде при *бригадната* поддръжка и си поотпочине. — „Не г. Полковникъ самоувѣрено и съ блага усмивка отговаря героятъ: или крайна победа, или смъртъ!“

Два дни само следъ това, една неприятелска мина склони навѣки очитѣ на този дивенъ герой, копнѣющъ да изтрѣгне отъ врага „крайната победа“ и да види въ отраженията на огненитѣ си очи **свободата на цѣлокупното българско отечество**, на което и той бѣ синъ.